EUGEN

TARU

I
86244

Scanned with CamScanner

0 000008 40525 BCU IAŞI

Ilustrație la «Moș Teacă» de A. Bacalbașa

• *Illustration pour le «Père Soudard» de A. Bacalbașa*

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

741.5 (Tara Lugeu) (084) = 59.0 = 40

1. *Ilustrație la «Tempora» de I. L. Caragiale, 1952*
• *Illustration pour «Tempora» de I. L. Caragiale*

20 - 1 94
B.C.U. „M. EMINESCU"
IAȘI
ad - 737. 870

2. *Cînd vezi că se umflă-n pene, tund-o pene l, 1956*
• *Quand tu le vois faire la roue, vas-y, tonds-le!*

Scanned with CamScanner

3. *Ilustrație la «Fabule» de Gr. Alexandrescu, 1957*
• *Illustration pour les «Fables» de Gr. Alexandresco*

Scanned with CamScanner

B.C.U. „M. EMINESCU"
— I A S I —

Scanned with CamScanner

6

5

4. 5. 6. *Ilustrații la « Pinocchio » de C. Collodi, 1958*
• *Illustrations pour « Pinocchio » de C. Collodi*

Scanned with CamScanner

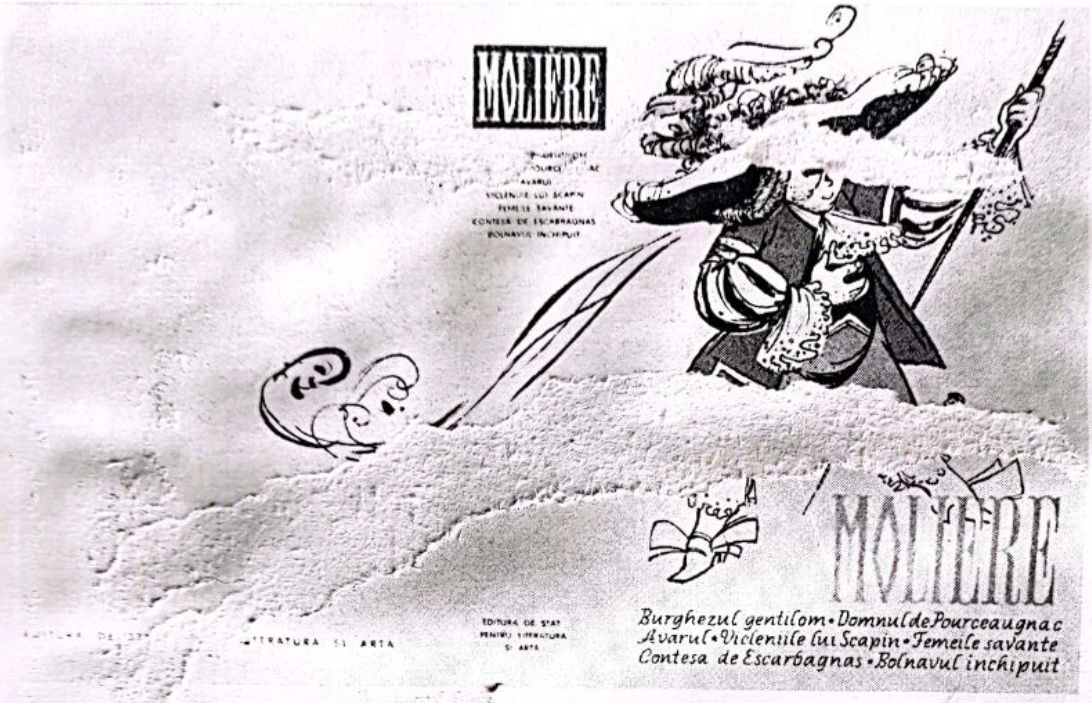
MOLIÈRE
MOLIÈRE
Burghezul gentilom • Domnul de Pourceaugnac
Avarul • Vicleniile lui Scapin • Femeile savante
Contesa de Escarbagnas • Bolnavul închipuit

10. *Copertă la «Molière», 1960*
• *Couverture pour «Molière»*

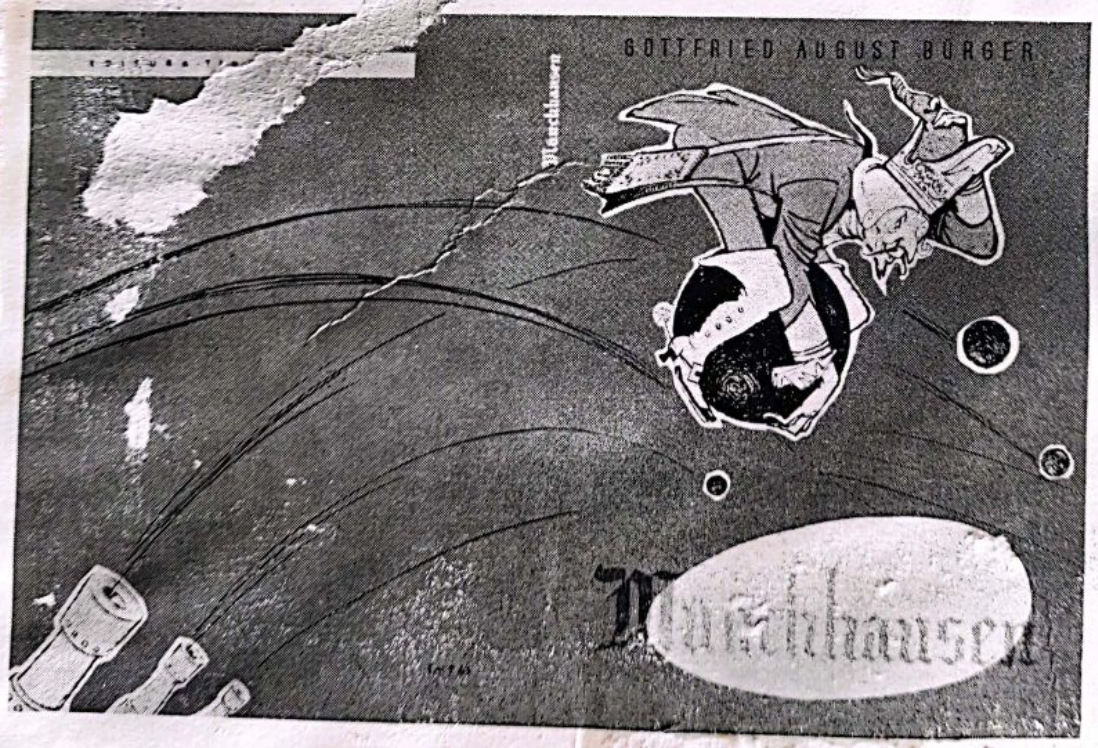

11. *Copertă la «Münchhausen» de G. A. Bürger, 1959*
• *Couverture pour «Münchhausen» de G. A. Bürger*

Scanned with CamScanner

12. *Ilustrație la «Amintiri din copilărie» de I. Creangă, 1959*
• *Illustration pour les «Souvenirs d'enfance» de I. Creangă*

Scanned with CamScanner

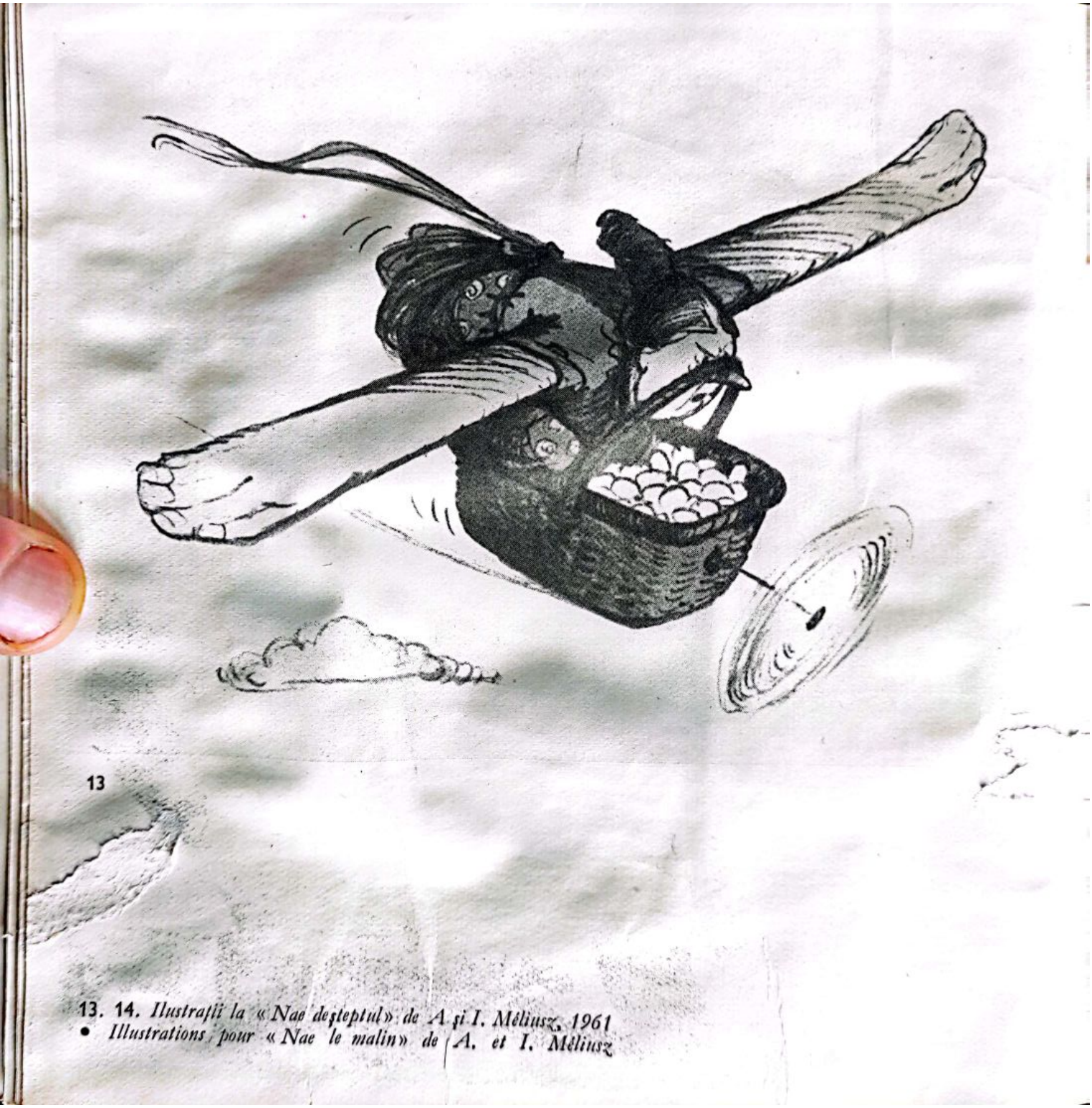

13

13. 14. *Ilustrații la «Nae deșteptul» de A și I. Méliusz, 1961*
• *Illustrations pour «Nae le malin» de A. et I. Méliusz*

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

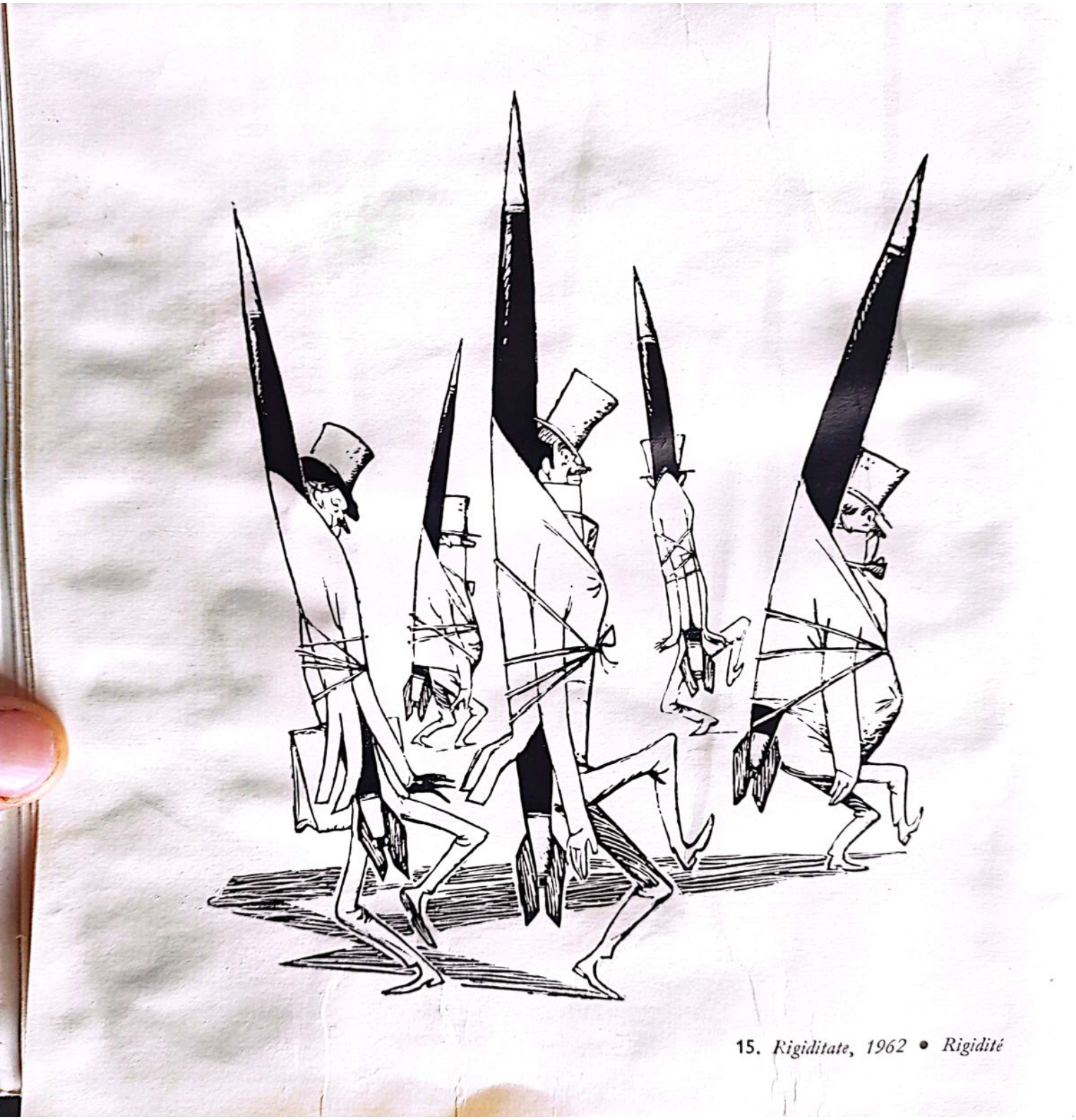

15. *Rigiditate, 1962* • *Rigidité*

Scanned with CamScanner

Descoperit sieşi ca artist de foarte timpuriu, încă de pe cînd era elev pe băncile şcolii, Eugen Taru şi-a desăvîrşit formaţia totuşi cu oarecare întîrziere. Îndrumat mai întîi către cariera de arhitect, el găseşte în plăcerea desenării planurilor şi releveurilor un succedaneu al plăcerii zugrăvirii naturii şi omului. Spre reflectarea lor se simţea mai atras decît spre geometria construcţiilor, oricît caracter ar fi fost în stare să le imprime (căci, după cîte ştim, are satisfacţia de a fi produs în tinereţe cîteva frumoase locuinţe, de o ortografie original înscrisă în peisaj). De altfel, descifrarea planului interior după legea nevăzută a căruia se constituie şi faţada edificiului uman pe care-l scrutează azi desenînd caricaturi, este o tehnică pe care artistul nu se poate să nu şi-o recunoască întrucîtva datornică şi profesiei primilor săi ani.

S-ar crede că spiritul de ordine şi de organizare spaţială strictă, proprii arhitecturii, pot da acutumanţă unui desenator interzicîndu-i spontaneitatea trăsăturii şi strecurînd în locul stenogramei sensibile a gestului rapid, meticuloasa trăsătură de regler, geometric incizată cu tuş în albul paginii: imparţială, obiectivă şi rece. Totuşi, avînd în faţă astăzi opera de caricaturist şi de ilustrator a lui Eugen Taru, chiar dacă recunoaştem în lucrările lui postulatul ordinei şi geometria subiacentă a formei, datorită deprinderilor sale de arhitect, nedesmînţite în scrutarea clădirii lăuntrice şi externe a fizionomiilor şi trupurilor, mărturisitoare a conştiinţei ce le este oarecum locatar, — nu putem spune că avem de-a face cu speţa, amputată de orice pasiuni, a geometrului-arhitect. Eugen Taru este un pasional. Întreaga lui individualitate se axează pe sectorul sufletesc al patimei. Şi nu întîmplător geniul limbii noastre face să decurgă «*patimă*» şi «*a pătimi*» din «*pathos*»-ul grecesc, căci nimic mai *patetic* decît *păţania*, adică experienţa în care subiectul e constrîns a fi *pasiv*.

Eugen Taru este una din conştiinţele care au suportat greul evenimentelor istorice tragic colorate, din perioada celui de al doilea universal măcel, în care nazismul a împins globul. Şi patetica dramă a omenirii n-a putut să nu-l zguduie pe omul care-şi croise viaţa din armoniile, proporţia şi măsura arhitecturii, artă a echilibrului şi încrederii în stabilitatea lumii valorilor. Vorbind cum vorbesc, implic aici, desigur, mai mult decît un singur artist, mai mult decît o conştiinţă izolată.

Pe Eugen Taru, arhitect al calmei geometrii datornice unui clasicism străvechi ce se exprima modern doar printr-un material şi o tehnică, reacţia firească împotriva barbariei l-a trezit la adevărata lui vocaţie, care e acţiunea. Spiritul contemplativ al închinătorului frumuseţii echilibrate s-a cutremurat în faţa dezechilibrului. Grimasa epileptoidă a torţionarilor moderni şi rictusul asasinilor genului uman s-a substituit, în

Scanned with CamScanner

conştiinţa artistului, capetelor de o splendidă impasibilitate a statuarei antice.

Aşa s-a născut desenatorul satiric Eugen Taru, reflectînd ororile unei lumi dintr-odată revelată ca fiind a violenţei, şi pe care o crezuse construită cu un compas, un echer şi o riglă de maestru echilibrat şi clasic.

În asemenea împrejurări, caricatura nu mai este «şarjă», adică «îngroşare voită a trăsăturilor reale», aşa cum se defineşte ea în termenul de dicţionar (caricare = a încărca, în italieneşte). Ea poate cu greu năzui să atingă măcar parţial nivelul excesiv de monstruozitate vădit de viaţa reală. Taru ar fi putut fi *sarcastic*, dacă nu şi-ar fi păstrat umorul. Dar sarcasmul este atitudinea cărnii (sarcos = carne, în elină), a conştiinţei dure, lucide, înverşunată a demasca festele pe care tropismele cărnii le joacă spiritului năpădit de obscura ei voinţă, cînd e nesupusă îndeajuns conştiinţei raţionale, pe cînd umorul este atitudinea blîndă, îngăduitoare, tolerantă şi în fond încrezătoare într-un mai bine, postulat pentru viitor, atitudine care şfichiuie dar nu ucide, pedepseşte cu intenţii melioriste, provoacă o durere terapeutică şi vindecă rîzînd. Toţi caricaturiştii lumii se pot înscrie între aceste două extreme. Goya are o satiră sarcastică, potenţată fantastic de conştiinţa «somnului raţiunii care naşte monştri», pe plan universal extinsă. Daumier biciuie cu bonomia implicită a umanismului îndrăgostit de frumuseţea, totuşi, a omului, pe care ne-o revelează scenele din viaţa muncitorimii, spălătoresele de pe Sena şi copiii lui tragici. Georg Grosz are vena grotescului, nu gratuit ci interesat: demontarea mecanismului psihologiei burgheze dezumanizante era un punct de program în expresionismul german.

Nici pe Taru nu l-a ispitit să picteze «comedia umană» doar ca un exerciţiu gratuit. Demonstraţia este mai de preţ decît amuzamentul, din punctul de vedere al caricaturistului. Numai că umorul, înnăscut omului acestor meleaguri şi cultivat o viaţă prin contactul nemijlocit cu un mediu uman care ştie să rîdă, şi rîde cu poftă şi cu artisticitate, şi-a făcut drum în desenele, la început dorite doar satirice şi doar usturătoare, ale publicistului grafician. Încă de pe cînd el nici nu-şi desăvîrşise încă limbajul grafic, această poziţie e vizibilă.

Eugen Taru este un scrutător al realităţii, cu scopul de a o transforma. Desenator patetic, pathosul lui nu e pasivitate. Crede în virtuţile valorii şi le vrea restabilite în persoana umană. O experienţă politică de militant al luptei pentru adevăr şi dreptate în viaţa socială, l-a educat în spiritul descoperirii frumuseţii funciare a sufletului uman, pe care n-o pot altera deformările accidentale, introduse în etica acestuia prin alienarea la care duce mentalitatea claselor exploatatoare.

Dublu ilustrator, al realităţii în care trăim şi al ficţiunii literare, Taru şi-a căpătat, cum e şi firesc, popularitatea prin frecvenţa publicării caricaturilor în presă, dar opera lui grafică este deopotrivă realizată în amîndouă domeniile. De fapt, e un acelaşi fond sufletesc dedesubtul amînduror activităţilor sale. Într-adevăr, între felul cum desenatorul satiric îşi organizează elementele expresiei artistice atunci cînd caută să facă vizibilă pentru oricine o situaţie faptică pe care o consideră caracterizantă pentru vremea lui, pe de o parte, şi felul în care ilustrează textele ce reprezintă satira altor epoci, la meridianul nostru sau la alte coordonate geografice, pe de altă parte, există o puternică similitudine.

Cînd face caricaturi sau ilustraţii literare, Taru transmite în desenele sale satirice, uneori cu încrîncenare demascatoare, alteori cu graţie, cu dezinvoltură şi cu umor, întotdeauna universuri morale concrete şi întregi. Aceasta înseamnă că nu se opreşte doar la

Scanned with CamScanner

grotescul fizionomiilor şi la umorul buf al situaţiilor, şi că aceste valenţe sînt exploatate şi ele la locul lor dar nu urmărite ca ţinte finale.

Caracteristic pentru ilustratorul Taru este că el nu se mulţumeşte cu prezentarea izolată a diferitelor situaţii din naraţiunile care i-au solicitat inventivitatea. Suita de ilustraţii ce traduce plastic materia cărţii este concepută ca o serie de secvenţe cinematografice, într-o gradare bine ritmată. În *ansamblul* ei, cartea ilustrată se dovedeşte gîndită ca un unicat, un *obiect de artă* menit să angajeze pe planuri multiple atenţia cititorului. Cunoaşterea diferitelor procedee de reproducere tipografică dă artistului posibilitatea de a-şi gîndi de la început lucrările pentru un anumit fel de tipar, şi nu pentru a fi văzute în expoziţie. De obicei, el îşi machetează singur cărţile, conform unei viziuni unitare, în acord cu ilustraţiile pe care le-a conceput.

Artistul acesta, a cărui carieră s-a perfectat migălos, cu o exemplară conştiinţă de veşnic şcolar al vieţii şi al înaintaşilor întru măiestrie, caută să transmită prin imagine artistică esenţa unor lumi: lumile scriitorilor ilustraţi sau personajelor ce exprimă mentalităţi caracteristice pentru o direcţie de gîndire ori alta a omenirii. Întru descifrarea ierarhiilor morale pozitive sau negative stabilite înlăuntrul lor, Taru aduce unelte de o ascuţime şi o subtilitate analitică remarcabile, în timp ce mijloacele sale de exprimare grafică tind din ce în ce spre o mai decisă formulă sintetică, spre o sintaxă abreviată, rezultat al unei voinţe de simplificare ce i-a mobilizat energiile ani în şir.

Dacă i-a trebuit timp pentru a se elibera de aglomerările de efecte ale începuturilor sale, astăzi Taru face dovada unei evoluţii ce-i relevă personalitatea. Într-o harfă bine strunită el poate dispune de corzile cu tonuri specifice ale vocaţiilor satirice literare celor mai diverse. Anton Pann, Grigore Alexandrescu, Caragiale, Creangă, Saltîkov-Şcedrin, Collodi şi Jerome K. Jerome sînt examenele pe care le-a trecut rînd pe rînd, ca să poată năzui spre alte registre. Taru apare astfel în acelaşi timp ca un temerar, fiind un timid răzvrătit împotriva propriilor sale neîncrederi. Încununarea dezvoltării, grădinăreşte cultivate, a talentului său de ilustrator şi de caricaturist consecvent, afirmînd statornic dorinţa de slujire a actualităţii şi pe cea de actualizare a istoriei în chintesenţa ei literară, o constituie ilustraţiile la «Gargantua», ce marchează o etapă în cariera artistului. Opera lui Rabelais punea probleme de meşteşug şi de fantezie creatoare, pe care Taru le-a rezolvat frumos, în felul lui, fără să se lase handicapat de marile antecedente ştiute. Opulentul sarcasm al rîsului galic se vede slujit în ilustraţiile lui Taru de mijloace adecvate, tocmai pentru că se acordă atît de exact cu sentimentul lăsat în sufletele tuturor de literatura savuros-crapuloasă şi adînc semnificativă a meşterului «Alcofibras Nasier» (anagrama cu care semna François Rabelais). Dimensiunea fantasticului adăugată realităţii, pentru care medicul şi teologul-anticlerical din Renaşterea franceză este celebrat drept un model literar etern valabil, este perfect integrată poeziei realiste a vieţii, pe linia aceasta a dezvăluirii substraturilor instinctuale ale acţiunii umane, ce-i era proprie dintru început lui Taru.

Spre o mai severă ţinută decorativă se îndreaptă artistul în ilustrarea fabulelor lui Esop, unde ajustarea voită a viziunii moderne la tiparele clasice ale picturii ceramice greceşti, cu schemele ei suplu-caligrafice şi sinteticele stenograme plastice ale siluetelor negre, indicînd mişcări şi atitudini tipice pentru afectele omeneşti, reprezentate prin figuri umane ori animale, se petrece aparent în chip firesc, fără efort, cu o graţie disimulatoare a muncii răbdătoare şi îndelungate la care s-a aplicat desenatorul spre a-şi înnoi stilul.

Scanned with CamScanner

Esop și Rabelais i-au prilejuit fiecare un alt tip de metaforă. Grafic cu clasicitate sau pictural cu trucu-lență renascentistă, stilul lui a cîștigat valori noi.

Examenul suprem al umoristului este Cervantes. Don Quijote e opera la care țintește Taru și care-l va putea revela sieși ca pe un om al propriilor drame și adîncimi, recunoscute în adîncimea psihică și în dramele spirituale ale quijotismului. Dar nu e fiecare militant pentru un ideal al umanității, în fiecare clipă, vecin cu pendulările între sublim și real ale lui Don Quijote?

Dacă desenatorul este la fel de artist în a se povesti pe sine cu luciditate, cum a știut să-i nareze pe ceilalți, viii sau depășiții lumii acesteia, opera lui va cîștiga o dimensiune în plus, pe cea decisivă. Sînt toate șansele să o poată face.

Scanned with CamScanner

Bien qu'ayant découvert très tôt sa vocation artistique, alors même qu'il se trouvait encore sur les bancs de l'école, Eugène Taru n'en a pas moins parachevé sa formation avec un certain retard. Orienté tout d'abord vers la carrière d'architecte, il trouve dans le plaisir de dessiner plans et épures un succédané du plaisir de représenter la nature et l'homme. Il se sentait en effet plus enclin à les refléter qu'à élaborer la géométrie des constructions, quel que fût le caractère qu'il était en mesure de leur imprimer (nous savons en effet qu'il a eu la satisfaction de bâtir dans sa jeunesse quelques belles maisons s'inscrivant dans le paysage de façon originale). Au reste, cette aptitude d'Eugène Taru à déchiffrer le plan intérieur présidant, ainsi qu'une loi invisible, à l'organisation extérieure de l'édifice humain qu'il scrute aujourd'hui en dessinant ses caricatures, procède en quelque sorte, ce qu'il ne saurait nier, de cette profession première.

On pourrait croire que l'esprit d'ordre et ce goût d'organisation spatiale propre à l'architecture créent une accoutumance chez le dessinateur, lui interdisant le tracé spontané et remplaçant le sténogramme sensible du geste rapide par un trait incisif, géométrique, tiré méticuleusement à la règle avec de l'encre de Chine sur le blanc de la page: impartial, objectif et froid. Pourtant à considérer aujourd'hui l'œuvre d'Eugène Taru, caricaturiste et illustrateur, même si nous y reconnaissons le postulat de l'ordre et de la géométrie sous-jacente des formes—par suite d'habitudes d'architecte qui ne se démentent pas lorsque celui-ci scrute les physionomies et les corps, témoignages de la conscience qui les habite — nous ne pourrions dire que nous avons affaire à un geomètre-architecte, amputé de toute passion. Eugène Taru est un passionné. Toute sa personnalité est axée sur l'aspect spirituel de la passion. Et ce n'est pas un hasard si le génie de notre langue fait découler le mot *patimă* (passion) et le verbe *a pătimi* (éprouver, souffrir) du grec *pathos*, car rien n'est plus pathétique que la *pățanie* (épreuve), c'est-à-dire l'expérience dans laquelle le sujet est contraint à la *passivité*.

Eugène Taru est l'une de ces consciences qui supportèrent le poids de la tragédie du deuxième massacre mondial dans lequel le nazisme entraîna le globe. Ce drame pathétique de l'humanité ne pouvait pas ne pas bouleverser l'homme qui avait fondé sa vie sur l'harmonie, la proportion et la mesure de l'architecture, art d'équilibre et de confiance en la stabilité du monde des valeurs. Et ceci ne se réfère certes pas à un seul artiste, ni à une conscience isolée.

Sa réaction contre la barbarie, naturelle chez cet architecte de la calme géométrie, tributaire d'un classicisme ancien qui s'exprime à l'époque moderne unique-

Scanned with CamScanner

ment par le matériau et la technique, fit découvrir à Eugène Taru sa vraie vocation, l'action. L'esprit contemplatif de celui qui s'était consacré à la beauté équilibrée frissonna devant le déséquilibre. Aux têtes à l'impassibilité splendide de la statuaire antique se substituèrent dans la vision de l'artiste la grimace épileptique des tortionnaires modernes, le rictus des assassins du genre humain.

Ainsi naquit le dessinateur satirique Eugène Taru, qui reflète les horreurs d'un monde se révélant soudain comme celui de la violence, alors qu'il l'avait cru construit au compas et à l'équerre d'un maître équilibré et classique.

Dans ces conditions la caricature n'est plus une « charge », c'est-à-dire un grossissement voulu des traits réels pour reprendre la définition du dictionnaire (en italien caricare veut dire charger), car il lui serait difficile de pouvoir atteindre, même partiellement, à la monstruosité excessive rencontrée dans la vie réelle.

Taru aurait pu être sarcastique s'il n'avait conservé son humour. Mais le sarcasme est l'attitude de la chair (du grec sarkos, chair), de la conscience dure, lucide, acharnée à démasquer les tours que les tropismes de la chair jouent à l'esprit noyé sous leur volonté obscure lorsqu'il est insuffisamment soumis à la conscience rationnelle; l'humour, lui, est l'attitude amène, indulgente, tolérante et au fond confiante en un mieux-être, postulat d'avenir, une attitude cinglante, il est vrai, mais non meurtrière, qui punit pour améliorer, provoque une douleur thérapeutique et finit par guérir en provoquant le rire. Tous les caricaturistes du monde peuvent figurer entre ces deux extrêmes. Goya a la satire sarcastique, exacerbée de façon fantastique par la conscience à l'échelle universelle que « le sommeil de la raison enfante des monstres ». Daumier flagelle avec la bonhomie implicite de l'humaniste amoureux du beau, mais aussi de l'homme que nous révèlent les scènes de la vie laborieuse des humbles, les blanchisseuses des bords de Seine et les enfants tragiques. Georg Grosz possède la veine du grotesque, non pas gratuit mais intéressé: car démonter le mécanisme de la psychologie bourgeoise déshumanisante faisait partie du programme de l'expressionnisme allemand.

Taru, non plus, n'a pas été tenté de faire de sa peinture de la Comédie humaine un exercice gratuit. Pour le caricaturiste la démonstration prévaut sur l'amusement. Cependant l'humour inné des gens de chez nous et cultivé toute une vie grâce au contact direct avec des êtres qui savent rire, rire de bon cœur et à bon escient, s'est peu à peu affirmé dans les dessins du publiciste qui au début ne se voulaient que satiriques et cinglants. Ceci est visible dès l'époque où il n'avait pas encore parfait son langage graphique.

Eugène Taru scrute la réalité afin de la transformer. Dessinateur pathétique, son pathétisme n'est point passivité. Il croit aux vertus des valeurs et veut les voir rétablies dans la personne humaine. Une expérience politique de militant pour la vérité et la justice sociale l'a éduqué dans un esprit désireux de découvrir la beauté foncière de l'âme humaine que ne sauraient altérer les déformations accidentelles introduites dans son éthique par l'aliénation que suscite la mentalité des classes exploiteuses.

Illustrateur à la fois de la réalité dans laquelle nous vivons et de la fiction littéraire, Taru est devenu populaire, chose bien naturelle, en publiant fréquemment des caricatures dans la presse. Néanmoins son œuvre de dessinateur relève tout autant des deux domaines. Le même fonds spirituel préside d'ailleurs à ses deux activités. Il existe en effet une très grande similitude entre la façon dont le dessinateur satirique organise ses éléments d'expression pour rendre visible

Scanned with CamScanner

à tout un chacun une situation de fait qui lui semble caractériser son époque, et la façon dont il illustre des textes représentant la satire d'autres époques, chez nous et sur d'autres méridiens. Lorsqu'il fait des caricatures ou des illustrations littéraires, Taru reflète toujours dans ses dessins, parfois en les démasquant avec vigueur, d'autres fois avec grâce, désinvolture et humour, des univers moraux concrets et complets. Ceci signifie qu'il ne se borne pas à rendre le grotesque des physionomies et l'humour bouffe des situations, que ces valeurs tout en étant exploitées comme il se doit ne sont pas son but final.

Un des traits caractéristiques de l'illustrateur Taru c'est qu'il ne se contente pas de présenter diverses situations isolées tirées des narrations qui sollicitent sa verve. La suite des illustrations qui traduisent d'une manière plastique la matière du livre est conçue par lui comme une série de séquences cinématographiques, en une gradation bien rythmée. Dans *son ensemble* le livre illustré est pensé comme un tout, c'est un *objet d'art* qui retient sous de multiples aspects l'attention du lecteur. Sa connaissance des divers procédés de reproduction typographique permet à l'artiste de penser dès e début son œuvre pour un genre d'impression bien ldéterminé et non pas pour une salle d'exposition. D'habitude il surveille lui-même la mise en page des livres qu'il illustre d'après une vision unitaire en accord avec ses dessins.

Cet artiste minutieux, consciencieux, qui perfectionne sans cesse son métier à l'école de la vie et de ses précurseurs, cherche à communiquer par ses images artistiques l'essence des mondes: ceux des écrivains illustrés ou ceux des personnages spécifiques de telle ou telle mentalité. Pour déchiffrer les hiérarchies morales positives ou négatives qui existent en eux, Taru use d'outils d'une acuité et d'une subtilité analytique remarquables, alors que ses moyens d'expression graphique tendent vers une formule synthétique de plus en plus nette, vers une syntaxe abrégée, résultant de la volonté de simplification qui a mobilisé son énergie des années durant.

S'il lui a fallu du temps pour se délivrer du fatras d'effets dont il usait à ses débuts, à l'heure actuelle Taru connaît une évolution qui souligne sa personnalité. Disposant d'une harpe bien accordée, il peut jouer de cordes répondant aux vocations satiriques les plus diverses. Anton Pann, Grigore Alexandresco, Caragiale, Creangă, Saltykov-Chtchédrine, Collodi et Jerome K. Jerome ont été des examens successifs qui l'ont conduit vers d'autres registres. Ainsi Taru nous apparaît en même temps comme un téméraire — c'est un timide révolté contre ses propres doutes.

Le couronnement de ce développement, de ce talent soigneusement cultivé d'illustrateur et de caricaturiste, conséquent dans son désir de servir l'actualité et d'actualiser l'histoire en sa quintessence littéraire, nous est fourni par les illustrations de *Gargantua* qui marquent une étape dans la carrière de l'artiste. L'œuvre de Rabelais posait des problèmes de métier et de fantaisie créatrice que Taru a résolus avec bonheur, à sa façon, sans se laisser handicaper par ses grands prédécesseurs. Les illustrations de Taru servent avec des moyens pertinents le sarcasme opulent du rire gaulois justement parce qu'elles s'accordent très exactement au sentiment laissé à tous par la littérature savoureuse et si pleine de signification de maître « Alcofibras Nasier» (anagramme sous lequel signait François Rabelais). Le fantastique se superposant à la réalité qui a valu au médecin et théologue anticlérical de la Renaissance française d'être célébré comme modèle littéraire éternellement valable est parfaitement intégré à la poésie réaliste de la vie, selon cette propension à révéler le substratum instinctif de l'action humaine que Taru a cultivée dès ses débuts.

Scanned with CamScanner

Pour illustrer les fables d'Esope l'artiste adopte une tenue décorative plus stricte, ajustant à bon escient la vision moderne aux formes classiques du décor des céramiques grecques — schémas calligraphiques souples et sténogrammes synthétiques de silhouettes noires marquant avec des figures humaines ou animales certains mouvements et attitudes révélateurs des sentiments humains. Le peintre fait cela en apparence sans effort, avec une grâce qui dissimule le travail patient et prolongé auquel il s'est appliqué pour renouveler son style.

Esope et Rabelais lui ont permis, chacun, un autre type de métaphore. Graphique dans un style classique, ou pictural avec la truculence de la Renaissance, son style a gagné de nouvelles valeurs.

L'examen suprême de l'humoriste est Cervantes. Illustrer Don Quichotte est l'œuvre à laquelle aspire Taru et qui pourra le révéler à lui-même avec ses propres drames qu'il retrouve dans la profondeur psychique et les drames spirituels du don-quichottisme. Mais tout être qui milite pour un idéa humain ne cotoie-t-il pas à chaque instant les tribulations de Don Quichotte entre le sublime et le réel?

Si le dessinateur est aussi artiste dans le récit lucide qu'il fait de lui-même que dans celui des autres, ceux qui vivent ou ceux qui ont passé, son œuvre gagnera une dimension de plus, décisive. Toutes les chances existent pour qu'il puisse le faire.

Scanned with CamScanner

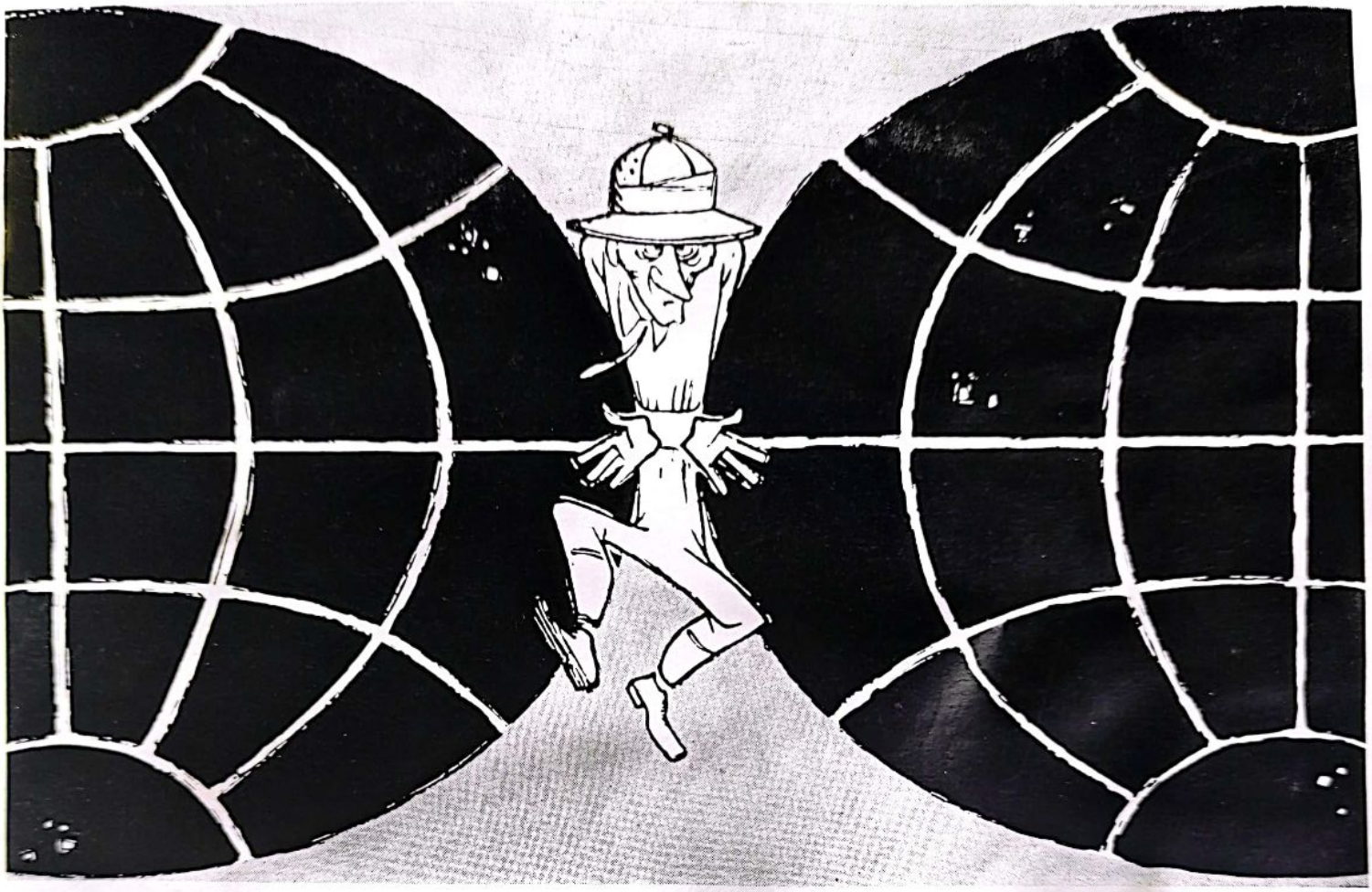

16. *Pe emisfere nu mai e loc pentru colonialism!, 1963*
• *Plus de place pour le colonialisme sur les hémisphères!*

Scanned with CamScanner

17. — *N-ai !, 1963* • — *Tu n'en as pas !*

Scanned with CamScanner

18. — *Maestre !* . . . • — *Maître !* . . .

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

23. 24. *Ilustrații la «Gargantua» de Rabelais, 1963*
• *Illustrations pour «Gargantua» de Rabelais*

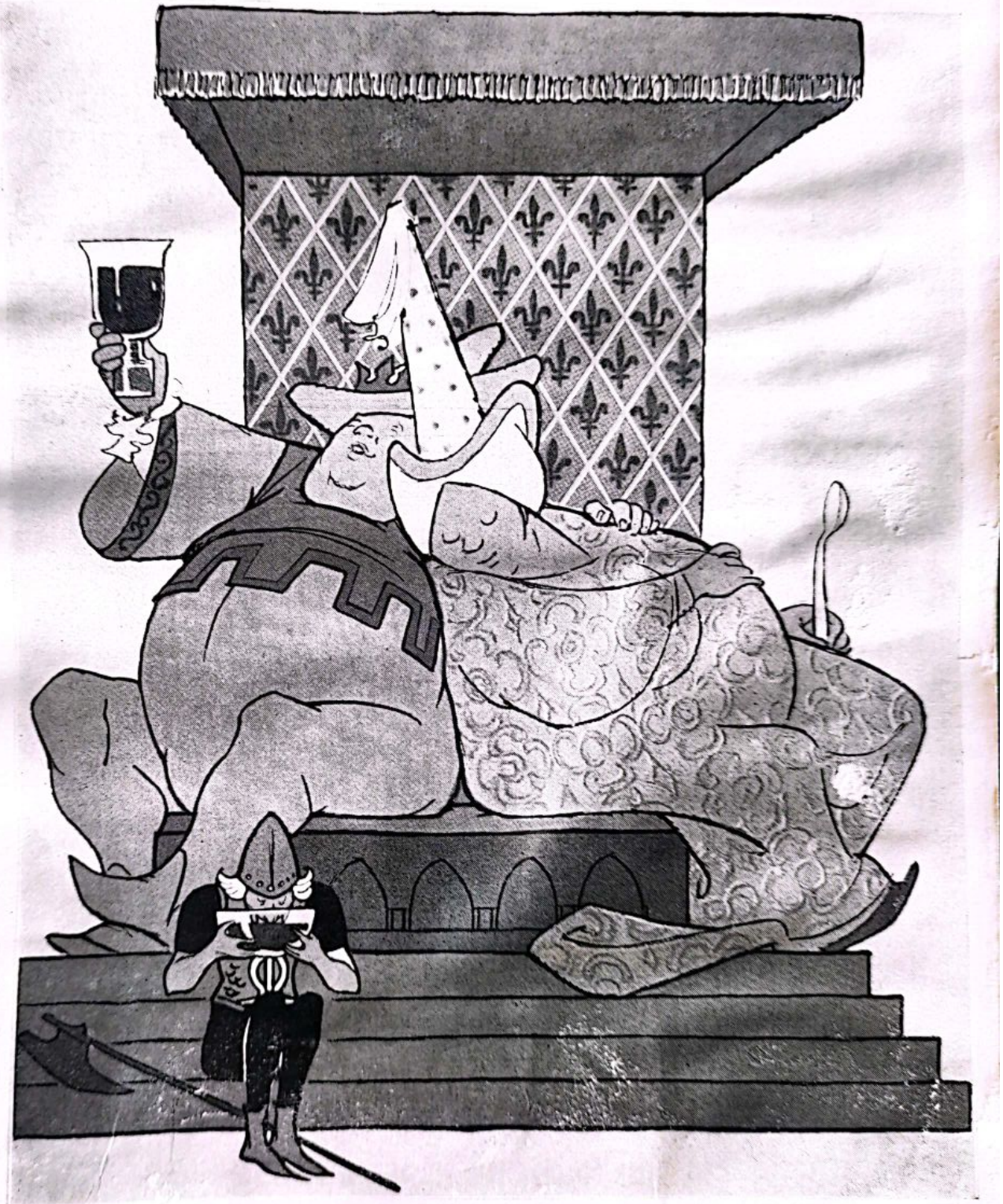

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

25. 26. *Ilustrații la « Viața și pildele lui Esop », 1963*
• *Illustrations pour « la Vie et les fables d'Esope »*

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

27. 28. *Ilustrații la « 10 harapi, 10 căței, 10 m[illegible] » de T. Arghezi, 1965*
• *Illustrations pour « Dix Maures, dix chiots, dix chats» de T. Arghezi*

Scanned with CamScanner

29. Illustrație la «Iontică, maimuțoiul și plastilina» de Dimény István, 1965 • Illustration pour « Jeannot, le singe et la pâte à modeler » de István Dimény

Scanned with CamScanner

Fotografii: GH. ŞERBAN
Fotografia artistului: DAN GRIGORESCU

●

Photos: GH. ŞERBAN
La photographie de l'artiste: DAN GRIGORESCO

Redactor responsabil: MARIN MIHALACHE
Tehnoredactor: ELENA DINULESCU

Dat la cules 08.03.1966. Bun de tipar 15.09.1966. Apărut 1966. Tiraj 3000 + 150 ex. broşate. Hîrtie velină cretată de 125 g/m². Ft. 24/700 × 1000. Coli ed. 2,35. Coli de tipar 1,33. Comanda 3106. A. nr. 17.703. C.Z. pentru bibliotecile mari 7. C.Z. pentru bibliotecile mici 7.74/76.

Întreprinderea Poligrafică „Arta Grafică",
Calea Şerban Vodă, 133
Bucureşti, Republica Socialistă România, comanda nr. 85

Lei 6

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner